

der almindelige Forskrifter om Ret til uden Dom dels at anvende visse af de i Loven omhandlede Straffe (Irettesættelse og Arreststraffene, undtagen strengt Fængsel paa Vand og Brød og Fæstningsarrest), dels for ringere Forseelser i Stedet for Straf at anvende Disciplinarmidler. Imidlertid har Loven som nævnt kun givet almindelige Forskrifter, og har overladt til kgl. Anordning at fastsætte de nærmere Regler. Saadanne Anordninger blev givet den 20. Juni 1881, men er senere erstattet af nye; de nugældende er:

kgl. Anordning af 13. August 1886 med Ændringer af 27. Marts 1912 om Anvendelse af Straf uden Dom ved Landkrigsmagten,

kgl. Anordning af 28. Maj 1913 om Anvendelse af Straf uden Dom ved Søkrigsmagten, for saa vidt angaar Landtjenesten,

kgl. Anordning af s. D. om Anvendelse af Straf uden Dom i Krigsskibe paa Togt, og

kgl. Anordning af s. D. om Anvendelse af Straf uden Dom paa Elever i Kadetskolen, Ingeniørelevskolen og Konstabelelevskolen.

Uagtet det i Nutiden er en i den personlige Retssikkerheds Interesse paakrævet fundamental Regel, hvorfra der paa den borgerlige Rets Omraade kun gøres snævert begrænsede Undtagelser, at Straf alene kan paalægges ved Dom, har der i Kommissionen været Enighed om at opretholde Adgangen saavel til at anvende Disciplinarmidler i Stedet for Straf som til inden for visse Grænser uden Dom at paalægge Straf. Hensynet til Disciplinens Opretholdelse kræver formentlig, at der over for mindre Forseelser reageres hurtigt og bestemt, hvilket saa meget lettere lader sig gøre, som den Art Forseelser, Talen her er om, sædvanlig vil foreligge fuldt oplyste uden at der tiltrænges nogen vidtløftig Undersøgelse. Hertil kommer, at de ejendommelige Forhold inden for Militæret, de mange uensartede Elementer, som er samlede der, medfører saa mange mindre Forseelser, at det vilde blive uoverkom-

meligt for Domstolene, hvis de skulde bebyrdes med dem alle, hvilket faar særlig Vægt, naar, som af Kommissionen foreslaaet, Domsmyndigheden henlægges til de borgerlige Domstole.

Paa den anden Side har Kommissionen lagt megen Vægt paa i saa høj Grad som efter Omstændighederne muligt at skabe Værn imod Vilkaarlighed og Misbrug af den omhandlede arbitrære Myndighed, og der maa særlig over for Adgangen til at ikende Straf uden Dom henvises dels til Begrænsningen deri (§ 50), dels til den meget udstrakte Ret til at standse Straffens Fuldbyrkelse og fordre Sagen afgjort ved Dom (§ 61).

Den nu bestaaende Sondring mellem de Straffe, som kan paalægges de forskellige efter deres tjenstlige Grad og Stilling, har Kommissionen derhos ment helt at burde opheve.

I de følgende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer sigtes der, hvor der tales om Anordningen, til den foran nævnte Anordning for Landkrigsmagten af 13. August 1886 med Ændringer af 27. Marts 1912, hvormed Anordningerne for Landtjenesten ved Søkrigsmagten og for Krigsskibe paa Togt i Hovedsagen er overensstemmende.

Medens i Anordningerne Reglerne om Anvendelse af Disciplinarmidlerne er indflettede mellem Reglerne om den egentlige arbitrære Straffemyndighed, har Udcastet sondret de to Sæt af Regler skarpt fra hinanden og behandler de første i §§ 44—48, de sidste i §§ 49—64.

§ 44.

I de 3 første Stykker opregnes, hvilke Disciplinarmidler der kan anvendes. En saadan Opregning findes ikke i Anordningen, der i § 5 — i Overensstemmelse med Straffelovens Kap. 12 — kun taler om de brugelige Disciplinarmidler og altsaa henholder sig til, hvilke der faktisk har været i Brug. I Anordningen for Krigsskibe paa Togt opregnes de derimod.

Til sidste Stykke findes intet i An-